

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 5515 van 2 april 2010
in de zaak A. 194.971/XIV-31.737

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat E. SCHOUTEN,
 kantoor houdende te 1210 BRUSSEL,
 Haachtssteenweg 55

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van XXX nationaliteit, op 21 december 2009 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 34.245 van 16 november 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 5 maart 2010;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het cassatieberoep van de verzoekende partijen met 's Raads beschikking nr. 5316 van 12 februari 2010 niet toelaatbaar werd verklaard omdat het verzoekschrift tot cassatie te laat werd neergelegd; dat het verzoekschrift geen poststempel bevat en de griffiestempel 22 december 2009 als datum vermeldt; dat de verzoekende partijen op 4 maart 2010 echter het bewijs van de aangetekende zending neerleggen, afgestempeld op 21 december 2009; dat het ingediende verzoekschrift dan ook ontvankelijk ratione temporis is; dat het daarom past de voornoemde beschikking in te trekken en de toelaatbaarheid opnieuw te beoordelen;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar luid van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen; dat de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen bovendien mogelijk maken onder bepaalde voorwaarden "nieuwe gegevens" ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tenslotte de beslissing van de commissaris-generaal kan vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen; dat het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep een devolutieve werking heeft, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn; dat het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet een schorsende werking heeft; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus kennis neemt van het geschil in zijn volledigheid en dat het om een beroep met volle rechtsmacht gaat; dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens heeft geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd; dat de vraag of de lidstaten dienen "te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83" niet dienend is voor de oplossing van het geschil, omdat de Vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet; dat, wat betreft artikel 47 van het

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de verzoekende partijen aanvoeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dient ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan bij een terugkeer naar XXX; dat in het bestreden arrest echter wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun feitelijke verblijf in XXX waardoor een eventuele nood aan internationale bescherming niet correct kan worden ingeschat; dat de verzoekende partijen deze vaststelling op geen enkele wijze betwisten en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze het bestreden arrest de in artikel 47 van het Handvest opgesomde waarborgen schendt; dat de uiteenzetting van de verzoekende partijen wat betreft artikel 6, eerste lid, van het E.V.R.M. evenmin dienend is omdat die verdragsbepaling niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat, wat betreft de vraag of het recht op een beroep met volle rechtsmacht inhoudt dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat, de verzoekende partijen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit hebben gevraagd om op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te repliceren en dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat zij daarover ter terechtzitting enige opmerking hebben gemaakt; dat zij zulks niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kunnen vragen; dat het eerste middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is en dat om de hierboven uiteengezette redenen niet op het verzoek om twee prejudiciële vragen te stellen moet worden ingegaan;

Overwegende dat de verzoekende partijen in het tweede middel opnieuw een schending van artikel 47 van het Handvest aanvoeren en dat zij hiervoor verwijzen naar het eerste middel; dat in de bespreking van het eerste middel werd vastgesteld dat de verzoekende partijen geen schending van het recht op een beroep in volle rechtsmacht en van hun recht op verdediging hebben aangetoond; dat het tweede middel eveneens kennelijk ongegrond is;

Overwegende, wat betreft de subsidiaire bescherming, dat in het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen geen duidelijkheid verschaffen over hun verblijfplaats(en) de jaren voor hun vertrek waardoor een eventuele nood aan internationale bescherming niet correct kan worden ingeschat; dat het belang van de notie "recent verblijf" net ligt in de beoordeling van het risico dat de verzoekende partijen zouden kunnen lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst; dat bij gebrek aan duidelijkheid omtrent hun recent verblijf het immers niet uitgesloten is dat de verzoekende partijen over een

verblijfsrecht beschikken in een derde land waardoor zij naar dat derde land zouden kunnen terugkeren, zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; dat het nagaan van het recent verblijf dan ook kadert binnen het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming zodat er geen sprake is van een interpretatie die in strijd is met de richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004; dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bindende precedents vormen zodat de verzoekende partijen met de verwijzing naar bepaalde rechtspraak van de Raad geen onwettigheid van het bestreden arrest kan aantonen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook kon volstaan met te stellen dat het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest geen precedentswerking heeft en er daarmee voldaan is aan de motiveringsverplichting als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen; dat het derde middel kennelijk ongegrond is en dat om de hierboven uiteengezette redenen niet op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen moet worden ingegaan,

BESLUIT :

Artikel 1.

Beschikking nr. 5316 van 12 februari 2010 van de Raad van State wordt ingetrokken.

Artikel 2.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken op twee april tweeduizend en tien, door :

de HH. C. ADAMS,
J. CASNEUF,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.